

יאיר ניצני מרים גבה

איור: טל לזר

האדם שבג'אנק ינצח

האם הניו־אייג', הפנג שואי, המדיטציות, סדנאות המיצים ופסטיבלי הקריסטלים של אשתי יורידו אותי ביגון שאולה?

כאילו עדיין יש אנטנה על הגג. אבל הלב לא נתן לי לזרוק את המכשירים והוותי־קים, והחלטתי להוכיח לגברת המפונקת ולבני החצון שאפי' שר גם אחרת. טלפנתי לעמותה של חיילים בודדים, ושם ענו לי שעם כל הרצון הטוב, גם לחיילים בודדים מגיע לראות טלוויזיה בצבע. שאלתי את בת, שגרה בדירה שכורה בתל אביב, אם היא צריכה טוסטר במצב מעולה. היא השביעה אותי שלא אעז להציע את זה שוב ליד החבר שלה. חיפוש קליל בפייסבוק לצמד המילים "טלוויזיה למסי־רה" העלה כמה שמות של מתעניינים. גברת אחת ענתה שפעם אכן היתה צריכה טלוויזיה לריסוק לסרט בר מצווה של הבן, אבל הוא כבר קצין בצה"ל. אחרת הסבירה שהיא בונה אהילים מטלוויזיות ישנות, אבל שלי לא מספיק וינטג'. בלית ברירה הנחתי את המכשיר בחוץ, אבל במשך ימים אף אחד לא מצא אותה אטרקטיבית מספיק, כולל עובדי התברואה. עד שאחד השכנים כתב לי בווטסאפ: "אם מצמי־דים את האוזן לטלוויזיה שלך אפשר לשמוע פרקים ישנים של 'זהו זה'. תתקדם". הבנתי את הרמז. באישון לילה לקחתי את המכשיר לחניית הקניון שבו היא נקנתה, נטשתי אותה וברחתי.

הסיפור שלי הביא אותי למסקנה שתחום השמונצ'ס דורש פתרון יצירתי. במקום שכל אחד יפקיר את אהוביו באופן פרטי, הגיע הזמן שהמדינה תקים בית אבות למכשירי חשמל. כך המ־קורים, הטלוויזיות וההליכוניס הוותיקים לא יהיו בודדים, ובשבת בני המשפחה יוכלו לבקר במתקן את יקיריהם הקשישים.

יש עוד דרכים שבהן ניתן לרתום את החפצים הוותיקים שלנו לטובת הכלל ולהוכיח שהם עדיין נחוצים. מערכת הביטחון יכולה לייצר קיר הפרדה בגבול לבנון ממקדריים, תנורים וטלוויזיות ישנות. מעין גדר חשמלית, שעליה אף מחבל לא יעז לטפס מחשש שהטוסטר חם. בעת מלחמה אפשר גם להשליך על האויב טלוויזיות במקום פצצות. אחרי שבועיים של עבודה קשה וכמה רגעים קורעי לב, הרגשתי שעשיתי דרך. הגברת צדקה. הבית באמת נראה מאוורר ומרווח, וגם הצד שלה בארון דולל. שמחתי על השינוי האנטי־קפיטליסטי שהיא עברה, וכשחזרה יום אחד הביתה מחויכת, אמרתי לה שרואים כמה טוב לה ושאני גאה בה על השינוי שעשתה. "אני באמת במצב רוח מצוין", היא אמרה והחיוך שלה התרחב. "תעשה לי טובה ותרוקן את הבגאז'. הייתי באיקאה". ●

yairn@israelhayom.co.il

באחת הנאגלות לכיוון הפח קפץ לי פיוז. מהשקית הציץ טייפ דאבל קאסט במצב מצוין. למה לזרוק? ואם נרצה להעתיק משהו מקסטה אחת לרעותה, איך נעשה את זה?

רעייתי הסתכלה עלי במבט מלא רחמים. "לא רק שלא שמעת קסטה יותר מ־25 שנה, אני מזכירה לך ששירות הסטרימינג של ספוטיפיי נכנס בקרוב", היא אמרה. "אז כדאי שתתקדם. אלא אם כן אתה רוצה שהבנות שלך יראו אותך מכניס עיפרון לקלטת וינסו לאשפו אותך בכפייה". במהלך סוף השבוע נדרשתי לסלק לנקודת האיסוף שא־ריות של סוכת נחלים, רדיו שעון דיגיטלי שמשמיע רק תחנות am, משחק "סיימון" על בטריות, תנור נפט ישן עם פתיליה, מכשירי ווקי טוקי של הבנות שכל ילדותי חלמתי שיקנו לי והן השליכו אחרי שימוש בודה, מעיל רבון שמ־שהו שכח להחזיר לצבא, וגם סֶטֶפֶר שהחליד, לא משימוש יתר, חלילה, אלא מתפקודו כמתלה למגבות. לא היו לי סנטימנטים לאוסף של 40 מטריות שבורות, שהתקבלו מסוכני ביטוח ומסניפי בנק, כמתנה לפתיחת תור־כנתי חיסכון. זרמתי עם זריקת ארגז עם מגזינים ישנים של "דולנג סטון" ו"מלודי מייקר" וצ"ל, שמחתי להיפטר מלה־בים לא מזוהים של מג'ימיקס, צלחות פלסטיק עם בת הים, משקפי שמש במבחר דגמים ו־30 ספרי תיירות, שממליצים על מלונות במדינות שכבר מזמן התפצלו לעוד מדינות.

נזכרתי שגבר מעל גיל 45 מתקשה להשליך כל דבר שמ־חובר לכבל חשמלי, כך שהתעכ־בתי ארוכות ליד צ'יפסטר שבכלל התנגדתי לרכישתו, מחבת חש־מלית לטיגון קציצות, כף חש־מלית שפעם הניחו בתוך פינג'ן ומכונה לייצור גלידה ביתית, שהדבר היחיד שהיא ייצרה אצ־לנו זה אבק. אבל זרמתי עם הכל.

עד שהגיע ה"טוסטר משולשים". כשראיתי לצידו גם את הטוסטר־אובן האהוב, הרגשתי שמישהו פה עבר את הגבול, ואמרתי עד כאן. האם הלב שלנו קהה עד כדי כך שאנחנו מוכנים להשליך את מי שבמשך שנים הכין מאות טוסטים עם גבנ"צ לבני הבית? כדי להוכיח את הנקודה חיברתי את שני הפנסיונרים לחשמל, נחוש להוכיח שכוחם עדיין כמותניהם. ואכן, השניים לא אכזבו, ובזמן שיא הקפיצו את הפקק בארון החשמל באופן בלתי הפיך.

זימנתי את בני החשמלאי ושאלתי אם הוא מסכים איתי שתיקון קטן בטוסטר יחזיר אותו לפעילות מלאה באופן ששום מיקרו חדיש לא יכול לחקות. בני הסכים לי בעדי־נות, בקצב שבו מדברים למטומטם סנילי, שהתיקון יעלה יותר מכל מכשיר חדש, ושזה נכון גם לטלוויזיית הסוני טריניטרון שאני מסרב לזרוק, למרות שרואים בה מטושטש

תמיד הסבירו לנו כמה חשוב לקרוא, להתעניין, להתעדכן ולהיות פתוח לחשיבה אחרת. אבל במקרה של רעייתי, נראה לי שכל הניו־אייג', הפנג שואי, המדיטציות, סדנאות המיצים ופסטיבלי הקריסטלים שהיא מגלה ומק־פידה לשלב בחייה, יורידו אותי ביגון שאולה. לאחרונה קראה הגברת באיזה מקום, שהמתכון לחיים טר־בים יותר כולל זריקה יומית לפח של 26 פריטים לא חיוניים מהבית. החינטרוש החדש של הבאבא־ג'אנק, יחד עם חג הפסח המתקרב, הכניסו את הבית לקדחת של שקיות אשפה. בשבועות האחרונים גיליתי ליד הדלת ערימות של שקי אשפה, בכמות שלא היתה מביישת חדר פחים של קצבייה. בכולם היו חפצים שהגברת החליטה לשלוח לדרך האחרונה. למען האמת, יש משהו מרענן בבית נקי מג'אנק, והמחשבה שהאישה שאיתי מפנה עורף לעולם הבזבזני, הקפיטליס־טי והקניוני לטובת עולם מינימליסטי של הסתפקות במה שצריך בלבד, שימחה אותי מאוד.

היא עברה על הארונות של הבנות וזרקה לזבל משה־קי קופסה ישנים שחסרים בהם רוב החלקים, פאזלים של בריטני ספירס, בובות בארבי בלי ראש ועוד המון דברים, שהגיע זמנם להכיר את רמת חובב. אמנם, אני זוכר את עצמי כאילו זה היה אתמול עומד בטיוז אר אס לפני יותר מ־20 שנה ומתפלל שהילדה תפסיק לצרוח ותיקח בארבי (לא מהיקרות), אבל אין מה לעשות, גם אם זה כואב בכיס, צריך לדעת להיפרד מחפצים.

לכן, לא היתה לי שום בעיה כשהגברת הראשונה זרקה תרופות שפג תוקפן, נרות גליצרין שהתקשו לכדי נרות חנוכה, ויטמינים בצורת מיקי מאוס עם מרקם של אבני שפה וציורים של הבנות מהגן, כשעוד לא היינו כנים מספיק להודות שלא כל ילד הוא ואן גוך, אפילו אם יש לו דלקת אוזניים. הבית התרוקן משימורים מתקופת מלחמת המפרץ, ציוד קמפינג שנפש בסיני כשעוד היתה שלנו, ערכות של חולצי פקקים, אולרים שוויצריים מהתקופה שגברים היו גברים ולנשים לא היתה זכות הצבעה, ועוד ועוד.

בשלב מסוים שמתי לב שיש חוסר איזון בשקיות האשפה בין החפצים שלי לשלה. נכון שאת החולצות שני זרקו אני יכול ללבוש היום רק כחולצות כטן, ושאינ לי מה לעשות עם מכנסי ג'ינס שגזרתי למכנסים קצרים כשהו היה אופנתי, אבל למה רק בגדים שלי? אם בארונות יחס הבגדים הוא 20:80 לטובתה, למה בשקיות האשפה זה הפוך? הגברת הסבירה לי שהטיהורים בארון הבגדים שלה יגיעו בשלב הבא, והאמנתי לה. באחת הנאגלות לכיוון הפח שוב קפץ לי פיוז. מהשקית הציץ טייפ דאבל קאסט במצב מצוין, וליבי יצא אליו. למה לזרוק? ואם מחר נרצה להעתיק משהו מקסטה TDK אחת לרעותה, איך נעשה את זה? עם אייפון?